రాజర్షి

సచ్చిదానందులవారు తమ జీవితంలో ఓ నూతనాధ్యాయాన్ని సాధ్యమైనంత త్వరగా విరచించితీరాలనే దృఢ నిశ్చయానికి వచ్చేరు.

ఆ నిశ్చయానికి కేంద్రం పుష్పకాశీలో ఎవరో, ఏనాడో సకల హక్కులతోనూ వ్రాసియిచ్చిన అయిదెకరాల నేల.

సకుటుంబంగా పుష్పకాశీలో ప్రశాంత జీవనం గడపాలనేది తదాదిగా సచ్చిదానందులవారు పెంచి పోషించుకుంటూ వచ్చిన సుందర స్వప్నం.

సచ్చిదానందులవారు రిటైరై ఇంకా రెండు నెలలన్నా దాటలేదు. ఆత్మబంధువు లాంటి ఆ విద్యాలయాన్నాయన వదలలేక వదలలేక వచ్చారేగాని, వస్తూ వస్తూ తనవెంట గ్రామీణులందరి అభిమానాన్ని మూటగట్టుకు మరీ వచ్చేరాయన.

ఇహ మిగిలింది తన చిరవాంఛితాన్ని వాస్తవం చేసుకోవటం.

పుష్పకాశీలో పర్ణశాల నిర్మించుకొని, నాగలికర్రు నెరుగని ఆ నేలమీద బంగారం పండిస్తూ, ప్రకృతి ఒడిలో ప్రశాంత జీవనం గడపదలచటం దానికి నాంది.

కాని... కాని...

పుష్పకాశీలో వనపుష్పాల సంఖ్యాకంగా ఉన్న మాట నిజమేగాని, కాశీ అనేది పేరులో తప్ప కనుపించనిది

అంటేకీ పుష్పకాశీ అనేది ఆ సమీపంలోని కీకారణ్యం లోని ఓ భాగం. ఆ పరిసరాల్లో నివసించాలని ఎవ్వరూ ప్రయత్నం అంటూ లేదునాని.

ఐతే...

సచ్చిదానందులవారి నిశ్చయం దృఢమైనది.

అకుంఠితమైన ఆత్మ విశ్వాసంగల మనిషి ఆయన.

ఆ అటవీ ప్రదేశాన్ని తన పాలిట బృందావనంగా మార్చుకోగలననేది వారి ప్రగాఢ విశ్వాసం.

కనుకనే ఆలోచనకు కార్యరూప మివ్వటంలో వారేమీ తడబడలేదు.

సంగతి తెలిసిన హితులూ, ఇరుగు పొరుగువారు పరామర్శించ వచ్చేరు.

సుపరిచిత మందహాసంతో స్వాగతమిచ్చేరు సచ్చిదానందులవారు.

"పుష్పకాశీ పరిసరమంతా కీకారణ్యం. అక్కడ క్రూరమృగాలు అసంఖ్యాకంగా ఉన్నాయిగదా!" అన్నారు ఆ వచ్చినవారు

మరో చిరుమందహాసాన్ని వదిలేరు సచ్చిదానందుల వారు.

"మరి, మీరక్కడ నిర్మించుకున్న కుటీరానికి చుట్టూ ఓ కంచెనయినా ఎందుకు వేయలేదు?" ప్రశ్నించేరు వారు.

నిర్లిప్త వదనంతో సచ్చిదానందులవారు సెలవిచ్చేరు.

"మన పవిత్ర గ్రంథాలను మీకనేకసార్లు చదివి వినిపించానుగదా? భయం అనేది నీలోనే ఉంది అనిగదా అవి ప్రబోధిస్తున్నది!" అన్నారాయన.

"అదీ నిజమే! తమరు వీటి కతీతు లనటంలో మాకు సందేహంలేదు. కాని, మీ గృహిణి మాత్రం కేవలం ఒక స్త్రీ ఇహ బిడ్డలా! ఇద్దరూ ఇంకా పసివాళ్ళే. పైగా గొడ్డు, గోదా తమవెంట ఉండనే ఉంటాయి. తమరక్కడ వ్యవసాయ మారంభించి బంగారం పండించనున్నారుగదా!"

"అవును!"

"అయ్యా! మేం భయపడుతున్నది ఆ మిగిలిన విషయాల్లోనే!"

"మీ భయాలు ఆధార రహితాలుకావు. సకల ప్రాణులు కలిసిమెలసి సహజీవనం సెరపగలవనేది ప్రకృతి నిర్ణయం, దైవశాసనం!" అన్నారు సచ్చిదానందులవారు.

"కావచ్చు! మాకెలా అర్థమవుతుంది!" అన్నారు వారేకగ్రీవంగా.

ఆ విధంగా ఆ సమావేశం అంతరయింది.

"పాపం! మంచివాడు!" అనుకున్నారు వారందరూను

♦ ♦ ♦ ♦

కాని ఆ సంభాషణ సచ్చిదానందులవారి గృహిణిని మాత్రం కదలించివేసింది.

ఆమె సచ్చిదానందులవారికి తగిన గృహిణి, భర్త ఎన్నడూ పొరపాటు చేయడనేది ఆమె నమ్మకం.

కాని...

ఓ రాత్రివేళ, పిల్లలిద్దరూ నిద్రలో మునిగాక ఆమె సవినయంగా మనవి చేసుకున్నది:

"మనవెంట కనీసం ఓ రెండు జతలబట్టలయినా తీసుకు పోవటం మంచిదిగదా!" అన్నదామె

"ఎందుకని..."

తడబడిందామె.

"మరేం లేదు! నాకిలా అనిపించింది. అంతే!"

"సత్యా! నన్ను విశ్వసించు! వటవృక్షచ్ఛాయలలోనే వత్సరాల తరబడి జీవించిన మహా ఋషిపుంగవులను గూర్చి నీవు వినలేదా!"

"అవును...!"

"వారి ఆశ్రమాల్లో, లేళ్లూ, తోడేళ్లూ, ఆవులూ, పులులూ కలసి జీవించేవిగదా!"

"అయితే జాగిలాలకు బదులు చిరుతపులుల్నే తోడుంచుకుందామంటారా మీరు?"

"ఎబ్బే! కేవలం ఉదాహరణలు చెపుతున్నాను. మన పూర్వ సంస్కృతీ సాంప్రదాయాలంత గొప్పవి మరి!"

"అవును. కాని..."

"చింతించకు సత్యా! మనలోని కోరికల పర్యవసానాలే ఈ భయాలు. మన ఆత్మశక్తే గనుక దృఢమైనదయితే, మన మార్గం సరైనదయితే మన మెలా భయపడతాము? ఎందుకని భయపడాలి?"

అంగీకారంగా తలూపిందామె.

"సత్యా! నీవు తెలివైనదానవు. సులభంగా అర్థం చేసుకోగలవు!"

సంతృప్తిగా ముందున్న రామాయణంమీదికి దృష్టిని పోనిచ్చేరు సచ్చిదానందులవారు. 'సుందరకాండ'లో మనసును లగ్నం చేశేరు.

◆ ◆ ◆ ◆

పిల్లలిద్దరూ కోతి కొమ్మచ్చులాడుకుంటున్నారు.

నూతనాశ్రమంలోనూ, ఆ పరిసరాల్లోనూ ఎక్కి చూడటానికీ, విరగ్గొట్టటానికీ చెట్లకేం కొదువలేదు వాళ్ళకు.

ఆ కవల పిల్లలను రామలక్ష్మణులని ముద్దుగా పిలుచుకుంటుంది సత్యవతి. వారిద్దరి జన్మలమధ్యా కొద్ది నిమిషాలే వ్యవధి.

ఆశ్రమవాసం సుఖంగా, ప్రశాంతంగా సాగిపోతూన్నది.

చుట్టుప్రక్కల గ్రామాలనుండి కూలీలను ప్రోగుజేసి, భూమిని చదునుచేసి వ్యవసాయం ప్రారంభించేరు సచ్చిదానందులవారు. గృహాంగణంలో రకరకాల కూరల పాదులూ, అరటి, మామిడి, కొబ్బరి మొక్కలూ నాటేరు. పీడాది పొడవునా కూరలకు లోటులేకుండా ఏర్పాట్లు జరిగాయి.

పిల్లలకు తేనెఉంటే మరేం అక్కర్లేదు. సచ్చిదానందులవారికి తేనెటీగల పెంపకపు రహస్యం కరతలామలకం.

సచ్చిదానందులవారికి ఆయుర్వేదం తెలుసు. వనమూలికలకా పరిసరాల్లో కొదువలేదు. అడవిలో అక్కడక్కడా విసరేసినట్లుగా ఉన్న ఆ చిన్న చిన్న పల్లెలన్నిటికీ ఆయనే వైద్యుడు.

ఇంకేం కావాలి.

ఎరిగిన వారందరికీ ఆయనపై గౌరవం పెరుగసాగింది. అది భక్తిగా రూపు చెందటానికి ఎంతోకాలం పట్టలేదు.

"ఆయన ఆత్మశక్తి మహత్తరమైనది. కనుకనే ఏ వన్య ప్రాణీ, క్రూరమృగమూ ఆయన దరి దాపులకే పో సాహసించటంలేదు!" అనుకోసాగేరు, అంతకుముందే వాటి వల్ల ఏదో విధంగా దెబ్బతిన్నవారు.

వారిలో ఓ పెద్దమనిషి ఆ మాట పైకే అనేశాడు. "మీరు రుషితుల్యులు! నిజాని కంతకన్నా ఎక్కువేకూడాను!" అన్నాడాయన.

సచ్చిదానందులవారి వదనంపై సుపరిచితమైన ఆ మందహాసమే ఓ క్షణం వెలిగి మాయమైంది.

"అది చాలా పెద్దమాట! మనం కేవలం జీవన సమరంలో నిమగ్నులమై ఉన్న మానవమాత్రులం" అన్నారాయన.

"మీరేమన్నా అనండి. మా దృష్టిలో మాత్రం మీరు మహోన్నతులు!" అన్నాడా పెద్దమనిషి.

ఆ మందహాసమే మరలా జవాబయింది.

"కాకపోతే పులులూ, సింహాలూ ఈ ప్రాంతాలకే రా సాహసించటం లేదెందువల్ల? అదుపులేని అడవిఏనుగులకు మీ క్షేత్రమే సరిహద్దయి పోయిందెందువల్ల? జిలువలూ, త్రాచులూ ఈ పరిసరాల్లో ఊపిరి తీయటానికే ధైర్యం చేయటం లేదుగదా! ప్రశాంతత మీచుట్టూ గూడుకట్టుకున్నది గదా! వేదకాలపు ఋష్యాశ్రమాల్లో సైతం ఇలాంటి వాతావరణం ఉన్నట్లు మేము వినలేదే!" అన్నాడా పెద్దమనిషి.

సచ్చిదానందులవారు నిర్లిప్తతతో మౌనం వహించారు.

"అందువలననే మేము తమరిని 'స్వామీజీ' అని పిలుచుకుంటున్నాం. అలాగే పిలువదలచాం." అన్నాడాయన.

"అదలా ఉండనివ్వండి. మనం మరేదయినా మాట్లాడుకుందాం" అన్నారు సచ్చిదానందులవారు.

♦ ♦ ♦ ♦

సచ్చిదానందులవారి మౌనత్వాన్ని ఆయన తోటివారు త్వరగానే గుర్తించేరు.

కాని, వన్యప్రాణుల కంతటి విజ్ఞత ఎక్కడిది!

ఓ సుప్రభాతాన కొన్ని ఎలుగుబంట్లు సచ్చిదానందుల వారి సుక్షేత్రంలో [illegible] ఆయన మనస్తాపానికి కారణాలయ్యాయి.

మరో రోజున ఓ కరిరాజు తీవిగా ఆ గృహాంగణాన్ని పావనం చేసి అప్పుడే పక్వానికొస్తున్న గెలలతో సహా అరటి చెట్టును పీక్కుపోయి సంతృప్తిగా ఆరగించేసు.

మర్నాడా కరిరాజు మరింత చొరవ చేసుకొచ్చి ఇంటి కప్పుమీదాది పాకిన గుమ్మడికాయలన్నీ ఆరగించి చాలక కోపం వచ్చి కాబోలు కప్పులో కొంత భాగం మీద పోగులు పెట్టి మరీ వేంచేశాడు.

ఓ సంధ్య సమయాన నల్లత్రాచొకటి వంటగదిలో షికార్లుకొట్టి మాయమయింది.

ఆ రాత్రే ఓ చిరుత పశువుల పాకలో దూరి ఓ ఆవు దూడను సుతారంగా ఈడ్చుకుపోయి విందు చేసుకున్నది.

ప్రతిసారీ సత్యవతి భర్తను ప్రశ్నించేది– "ఇవి ఇలా ఎందుకు జరుగుతున్నాయి?" అని.

సచ్చిదానందుల వారివద్ద అందుకు సరైన జవాబు సిద్ధంగా లేదు.

"ఇప్పటికి అడవిలో ఏదో జరుగుతున్నట్టున్నది!" అనే వారాయన.

అంతకుమించి మరే ఆలోచనా రాలేదు సచ్చిదానందులవారికి.

♦ ♦ ♦ ♦

ఓ సంధ్యావేళ వంటపని చూసుకుంటూన్న సత్యవతి, రామలక్ష్మణుల భయపూరితమైన కేకలకు అదరా బాదరా బయటకు వచ్చి చూసేసరికి ఓ తోడేలు గృహాంగణంలో ఉన్నది. దానినోట లక్ష్మణుడి కాలు ఉన్నది. బోర్లాపడి ఈడ్చుకు పోబడుతూన్న లక్ష్మణుడు ప్రాణభీతితో కంపించి పోతూ ఉన్నాడు.

సత్యవతి మండుతూన్న కుంపటి ఉన్నపళంగా ఎత్తి తెచ్చి ... ఆ... తోడేలుమీద గుమ్మరించింది. ఇంతలో స్వామీ సచ్చిదానందులవారు గునపంతో పరుగెత్తుక వచ్చేరు.

తోడేలు తోక ముడిచింది.

సచ్చిదానందులవారు లక్ష్మణుడి గాయాలకుమౌనంగా కట్టుకట్టేరు.

శోకిస్తున్న సత్యవతిని ఊరడించేరు.

ఓ మూలకు పోయి భగవద్గీతను తిరగ వేయసాగేరు.

అస్త్ర సన్యాసం చేసిన అర్జునకి శ్రీకృష్ణపరమాత్ముల వారేం బోధించేరు?

♦ ♦ ♦ ♦

స్వామీ సచ్చిదానందులవారు కదిలేరు.

[illegible] కంచెలు లేచేయి.

ఓ తుపాకి సర్వకాలాలా ఆయనవెంట ఉంటూన్నది రెండు దున్నల్లాంటి వేటకుక్కలు తోడయినాయి.

రోజూ ఉదయమే ఆయనచేసే ప్రార్థన మారిపోయింది

"నీ లీలలను గురించి ఘనంగా వర్ణించేను. నీ సృష్టిలోని వైచిత్రిని గురించి ప్రగల్భాలాడేను. ఎంత బాధాకరమైన గుణపాఠాన్ని నేర్పేవు భగవాన్! నేను అనాగరికుణ్ణిగా మారిపోతున్నానా! నా ఈ ప్రార్థన అర్థరహితమా! భగవాన్ నన్ను క్షమించు!

♦ ♦ ♦ ♦

అదే సమయంలో పరిసర గ్రామాల పెద్దలు మరోసారి స్వామీ సచ్చిదానందులవారి దర్శనానికి వచ్చేరు.

"ఏమిటి? నావల్ల నేమయినా సాయం కావలసి ఉన్నదా?" అని స్వాగతం పలికేరు సచ్చిదానందులవారు.

"లేదు! కాని, ఇటీవల మీరు తీసుకున్న చర్యలు మాకు సంతృప్తి నిచ్చేయి. ఆ విషయం విన్నవించుకునేందుకు వచ్చాము!" అన్నారు వారు.

సచ్చిదానందులవారు మందహాసం చేశేరు. కాని, అది వారికి గతంలో సుపరిచితమైనదిగా గోచరించలేదు.

ఆయన గుండెలను పిండుతూన్న సంఘర్షణను వారా మందహాసంలో గుర్తించలేరు మరి!

♦ ♦ ♦ ♦

వన్య ప్రాణులు సామాన్య మానవులంత విజ్ఞత గలవి కాదనేది మరోసారి రుజువయింది.

స్వామీ సచ్చిదానందులవారిలో వచ్చిన మార్పును ఆయన తోటివారు గుర్తించినంత తేలికగా అవి గుర్తించలేకపోయాయి.

లక్ష్మణుడి రక్తం కొంత రుచిచూసిన తోడేలు ఈసారి సోదర సమేతంగా ఆ పరిసరాలను పావనం చేయ జూచింది.

మర్నాడు వాటి కళేబరాల్ని అడవి జంతువులు ఈడ్చుకుపోవలసి వచ్చింది.

కంచెను దాటి రాజూచిన ఇతర జంతువులకు సచ్చిదానందులవారి తుపాకీ గర్జనలు పాఠం నేర్పాయి.

అంతటి సాహసాని కవి మళ్ళీ పూనుకోలేదు.

♦ ♦ ♦ ♦

వేటను మించిన సరదాయైన పనిలేదు కొందరికి.

ఓసారి గురిలో పేరుమోసిన ఓ రాజుగారు వేటాడటానికి పుష్పకాశికి వేంచేశారు.

అనుపానుల్ని గూర్చి ఆయన గ్రామీణుల్ని వాకబు చేశారు.

"స్వామీ సచ్చిదానందులవారిని అడగండి!" అన్నారు వారందరూనూ.

"ఎవరాయన? స్వామీజీయా?" ఆశ్చర్యంతో, సందేహంతో ప్రశ్నించేరు రాజావారు.

"అవును! వారికన్నా తెలిసిన వారెవరూ లేరి విషయంలో!" అన్నారు వారేకగ్రీవంగా.

♦ ♦ ♦ ♦

రాజావారు ఘనంగా వేటాడారు. వారం పది రోజుల పాటు అడవంతా తుపాకుల గర్జనలతో దద్దరిల్లి పోయింది.

పీడ్కోలిస్తూ రాజావారు స్వామి సచ్చిదానందుల వారితో అన్నారు:

"నే ననేకచోట్ల, అనేక రకాలవారితో కలసి వేటాడేను. కాని, మాటు వేయటంలో, గురి చూడటంలో, జంతువుల అలికిడిని పసికట్టటంలో మిమ్మల్ని మించిన వారిని నే నింతవరకూ చూడలేదు!" అన్నారాయన.

సచ్చిదానందులవారు చిరునవ్వుతో వీడ్కోలిచ్చారు. కాని, ఆయన మనసు ఆయనకే అవగతం కాని దేనితోనో ఘర్షణపడుతున్నట్లున్నది. అందుకే,

"ఇప్పుడెంతో ప్రశాంతంగా ఉందిగదూ" అన్న సత్యవతి మాటలాయన చెవి దూరలేదు.

సమాప్తం